

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Marcely Rouskové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **V. T. H.**, nar. X, st. příslušnost Vietnam, zast. JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 12. 2010, čj. MV-66646/VS-2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 18. 1. 2011, žalobkyně napadá rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 12. 2010, čj. čj. MV-66646/VS-2010, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 6. 2010, čj. MV-10713-7/MC-2010, jímž byla žalobkyni podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon“) rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování.

Rozhodnutí prvního stupně je odůvodněno tak, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že cizinka Českou republiku opustila dne 1. 12. 2008, společně se svou dcerou, a na území České republiky nebo jiného členského státu EU se vrátila až 9. 3. 2010. Tuto informaci potvrdila cizinka v čestném prohlášení, sepsaném dne 16. 3. 2010 na pracovišti OAMP v Praze Bohdalcí. Zástupce cizinky, pan J. P., správnímu orgánu předložil vyjádření, v němž uvedl, že cizinka se nacházela ve Vietnamu ode dne 1. 12. 2008 do 9. 3. 2010, přičemž délka jejího pobytu ve Vietnamu byla způsobena onemocněním syna cizinky, který žije ve Vietnamu se svou babičkou a dále z důvodu, že se cizince nepodařilo obstarat letenky, protože ve Vietnamu probíhal svátek nového lunárního roku. Cizinka tedy prokazatelně pobývala mimo území déle než 12 po sobě jdoucích měsíců. Cizinka ani její zmocněný zástupce nedoložili žádný dokument potvrzující nemoc jejího syna. Správní orgán rovněž jako

důvod nepřítomnosti neakceptoval vyjádření cizinky, že si nemohla včas obstarat letenky z důvodu svátků.

V rozkladu žalobkyně uvedla, že správní orgán se ve svém rozhodnutí nezabýval důvody, pro které cizinka pobývala mimo území České republiky, dodala, že s poukazem na nemoc jejího syna se správní orgán vypořádal pouze konstatováním, že cizinka ani její zmocněný zástupce nepředložili žádný dokument, který by tuto nemoc potvrzoval, došlo tak k porušení správního řádu, neboť správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci dle § 3 správního řádu. Správní orgán cizinku nevyzval k doložení upřesňujících materiálů, a proto je vydané rozhodnutí, dle jejího názoru, předčasné.

Ministr vnitra ve svém rozhodnutí k námitkám uvedeným v rozkladu konstatoval, že má za prokázané, že žalobkyně pobývala déle než 12 měsíců nepřetržitě mimo území České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie a splnila tak podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu. K námitce stran porušení § 3 správního řádu uvedl, že správní orgán není oprávněn ověřovat si informace o zdravotním stavu kohokoliv i na území České republiky, tím spíše nedisponuje žádnou možností, jak takové informace získat o cizincích v cizině. Ministr vnitra dodal, že dle § 52 správního řádu jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení a také dle § 50 odst. 2 správního řádu jsou účastníci řízení povinni poskytovat správnímu orgánu součinnost, a vzhledem k tomu, že je zřejmé, že není v moci správního orgánu ověřit a zjistit okolnosti nemoci syna cizinky ve Vietnamu, měla toto v rámci součinnosti provést cizinka, a to i s ohledem na podporu svého vyjádření. Ministr vnitra rovněž uvedl, že dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu zruší, pokud cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí. Za závažné onemocnění se dle názoru správního orgánu v tomto případě považuje onemocnění cizince, účastníka řízení, a to i takové onemocnění, které zamezí cizinci návratu do ČR a předmětné věci dodal, že nelze toto ustanovení vztáhnout na nemoc syna cizinky, který navíc žije ve Vietnamu v péči své babičky. Jeho nemoc navíc nebyla žalobkyní nijak doložena.

Žalobkyně uplatnila v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

Žalobkyně nezpochybňuje závěr žalovaného, že žalobkyně dne 1. 12. 2008 společně se svou dcerou opustila území České republiky a zpět se vrátila až dne 9. 3. 2010, tedy že její pobyt mimo území států Evropské unie překročil dobu 12 měsíců, ale současně uvádí, že tento dlouhodobý pobyt žalobkyně ve Vietnamu byl způsoben onemocněním jejího patnáctiletého syna, o kterého musela pečovat, protože onemocněl na zápal plic a tak měla žalobkyně důvodnou obavu o jeho zdraví a život, zdravotní péče poskytovaná ve Vietnamu totiž nedosahuje takové kvality jako například zdravotní péče poskytovaná v České republice. K důkazu předložila zdravotní knížku syna pana V. V. D., přeloženou tlumočnickem. Tuto zdravotní knížku žalobkyně dokládá z toho důvodu, že v napadeném rozhodnutí ji bylo vyčítáno, že žádný doklad potvrzující nemoc svého syna správnímu orgánu nepředložila, a proto tak činí v této chvíli. Jedná se o knížku dokládající průběh nemoci jejího syna. V této souvislosti chce žalobkyně soudu sdělit, že zdravotní knížku nechá přeložit do českého jazyka. Kromě této zdravotní knížky je žalobkyně schopna soudu doložit také jiné dokumenty dokládající nemoc jejího syna, v současné době sice jimi nedisponuje, ale příslušné zdravotnické zařízení ve Vietnamu tyto dokumenty ve svých archivech zcela určitě

uchovává. Obstarání těchto dokladů by bylo spojeno s určitými obtížemi, jak finančními tak časovými, ale na dožádání soudu za účelem prokázání tvrzení žalobkyně je tato může soudu dodatečně doložit. Žalobkyně tuto skutečnost v správném řízení stvrdila svým podpisem na čestných prohlášeních ze dnů 4. 5. 2010 a 25. 5. 2010. Nikdy nebyla žádným orgánem rozhodujícím ve věci vyzvána, aby tuto skutečnost doložila nějakým dalším dokladem, aby na podporu svých tvrzení a čestných prohlášení označila důkazy. Jelikož je žalobkyně osobou práva neznalou, nebyla si vědoma, že má na podporu svých tvrzení označit důkazy a domnívala se, že čestná prohlášení jsou pro rozhodující orgán dostatečným důkazem. Žalobkyně si je vědoma toho, že neznalost práva neomlouvá, ale je přesvědčena o tom, že měla být rozhodujícím orgánem k označení důkazů vyzvána. Dále se žalobkyně domnívá, že v řízení o zrušení povolení k pobytu nebylo postupováno v souladu s ust. § 3 správního řádu. Žalobkyně se domnívá, že toto ustanovení bylo porušeno jak v řízení, které proběhlo před správním orgánem prvního stupně, tak v řízení před Ministrem vnitra. Tuto skutečnost žalobkyně namítala také ve svém rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, v rozhodnutí o tomto rozkladu Ministr vnitra pouze konstatoval, že: „... *správní orgán postupoval v souladu s § 3 správního řádu a zjistil stav věci tak, aby o něm nebyla důvodná pochybnost*“ Žalobkyně si dovolí s tímto tvrzením nesouhlasit, také z výše uvedeného vyplývá, že ani Ministerstvo vnitra, ani Ministr vnitra nepovažovali za důležité zjistit skutečný stav věci.

Žalovaný v rámci svého písemného vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení žalobkyně ohledně nemoci jejího syna nemá pro posouzení daného případu relevanci, když důvodem, pro který lze uznat výjimku z povinnosti nepřetržitého pobytu (dle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC) je nemoc nebo obdobná překážka u cizince, který má zde povolený pobyt, nikoliv jeho příbuzných. Námitky žalobkyně proti napadenému rozhodnutí shledává žalovaný jako nedůvodné, a proto navrhl, aby žalobu zamítl.

Žalobkyně v replice uvedla, že smyslem tohoto ustanovení, konkrétně jeho druhé části, je odstranění tvrdostí, které by absolutní aplikace první části tohoto ustanovení v praxi přinesla. Tato druhá část citovaného ustanovení pak obsahuje demonstrativní výčet důvodů, které je možno považovat za důvody závažné, a ke kterým je tedy nutno při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu přihlédnout. To, že se jedná o výčet demonstrativní, dovozuje žalobkyně z jazykového vyjádření, obzvláště ze slova *"zejména."* Podle názoru žalobkyně by tedy připadaly v úvahu také jiné důvody v citovaném ustanovení výslovně neuvedené, pokud by byly dostatečně závažné.

V rámci nařízeného jednání právní zástupkyně setrvala na stanovisku vyjádřeném v žalobě a replice, žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud vycházel z následující právní úpravy.

Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže ...*

c) cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením

dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí, “... .

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se opírá o skutečnost, že žalobkyně pobývala mimo území států EU déle než 12 měsíců, uvedenou skutečnost nečinila žalobkyně spornou v průběhu správního řízení ani v žalobě.

V žalobě žalobkyně tvrdí, že v jejím případě byla naplněna výjimka z aplikace tohoto ustanovení, neboť na její straně byly závažné důvody spočívající v nemoci syna. Tvrzenou skutečnost žalobkyně nedoložila v průběhu správního řízení, dle jejího tvrzení, protože nebyla vyzvána, ačkoliv vyzvána být měla, potvrzení o nemoci syna (v kopii) dokládá ji až v řízení o žalobě. K překážce na straně její osoby ničeho neuvedla v správním řízení ani v žalobě.

Soud je toho názoru, že pro aplikaci výjimky „závažných důvodů“ je nezbytné, aby cizinec tvrdil a prokázal existenci takových důvodů na straně osoby cizince. Výklad, který předkládala žalobkyně v replice, nemá oporu ve znění zákona, neboť pro rozšíření „závažných důvodů“ i na příbuzné neposkytuje text tohoto ustanovení žádné vodítko. Z textu sice vyplývá, že ustanovení obsahuje demonstrativní výčet možných závažných důvodů, ale z i tohoto výčtu je patrné, že všechny takto vyjmenované důvody se vztahují k osobě cizince, proto soud nesdílí názor žalobkyně, že žalovaný se dopouští zužujícího výkladu.

Z uvedeného je nepochybné, že tvrdila-li žalobkyně v správním řízení důvody spočívající na straně syna, nespadaly takové důvody pod důvody podřaditelné pod termín „závažné důvody“ dle tohoto ustanovení. Správní orgán ji právě proto, že šlo o tvrzení pro věc irelevantní, nemusel vyzývat k doložení tvrzeného.

Pokud jde o žalobní námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně nemoci syna žalobkyně, vzhledem k tomu, že důvody na straně příbuzných, nelze podřadit pod závažné důvody dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) ZPC, nemělo význam tyto žalobkyní tvrzené skutečnosti ze strany správního orgánu prověřovat, nemohlo tedy ani dojít k porušení § 3 správního řádu.

K tvrzení žalobkyně, že měla být správním orgánem vyzvána k doložení jí tvrzených skutečností, soud musí v obecné rovině zdůraznit, že žalobkyně se z prvostupňového rozhodnutí dozvěděla mimo jiné, že čestné prohlášení nepovažuje správní orgán za relevantní důkaz, proto jí nic nebránilo v rámci rozkladu doložit svá tvrzení originálními listinami. Správní soudnictví je založeno na kasačním principu, což znamená, že soud pouze přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jestliže v správním řízení žalobkyně nepředložila doklady prokazující její tvrzení, nelze to brát jako nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboli není možné tzv. „dohnat“ dokazování až v řízení před správním soudem.

Soud musí se také přiklonit k závěru žalovaného, že nejsou v tomto případě dány okolnosti mimořádné nebo závažné, když o syna žijícího ve Vietnamu pečuje po celou dobu pobytu cizinky na území ČR babička, jak uvedla sama žalobkyně.

Pouze nad rámec rozhodnutí soud považuje za potřebné uvést, že kopie dokladu předloženého žalobkyní po podání žaloby (přeložené tlumočnickem), neprokazuje déle trvající onemocnění syna. V kopii zdravotní knížky se uvádí, že akutní fáze onemocnění

bronchiálního astma probíhalo pouze v listopadu 2009, v měsíci prosinci byly lékařem indikovány už jen inhalace. Takové onemocnění neprokazuje nezbytnost přítomnosti žalobkyně od 1. 12. 2008 do 9. 3. 2010 ve Vietnamu, a to zejména spolu dalšími okolnostmi, neboť z Výpisu evidence vyplývá, že na území ČR žalobkyně žije od 11. 8. 2004, existenci syna v evidenci není zaznamenána a podle tvrzení žalobkyně o syna celou dobu jejího pobytu zde pečuje ve Vietnamu babička.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. listopadu 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová